

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a soudce Mgr. Bc. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: J. V.,
zastoupený advokátem Mgr. Janem Polou
se sídlem Teslova 1129/2b, Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017 č.j. MSP-335/2015-ODSK-OTC/9
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 3. 11. 2015 o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti s odkazem na § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obětech trestných činů“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce uplatnil nárok na poskytnutí peněžité pomoci v paušální částce ve výši 200 000 Kč dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů, neboť v důsledku trestného činu zemřela jeho dcera D. V.,. Na základě provedeného dokazování žalovaný zjistil, že dne 4. 11. 2013 byla zavražděna dcera žalobce D. V. a též R. S. (tchán žalobce); V. S. (tchýně žalobce) byla způsobena těžká újma na zdraví. Uvedeného skutku se dopustil Mgr. O. D., který byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

8. 2014 č.j. 50 T 6/2014 – 1378 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 11. 2014 č.j. 3 To 117/2014 – 1486 uznán vinným ze spáchání zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), j) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání 27 roků. Dne 24. 1. 2014 byl žalobce vyslechnut v přípravném řízení coby svědek a zároveň byl ze strany orgánů činných v trestním řízení poučen jako oběť trestného činu podle zákona o obětech trestných činů. Převzetí poučení oběti trestného činu – formuláře „Základní informace pro oběť trestného činu podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů“, jehož součástí byly rovněž informace o možnosti žádat o peněžitou pomoc, stvrdil žalobce svým podpisem. V návrhu ze dne 5. 8. 2014 uplatněném dle § 43 odst. 3 trestního řádu na uložení povinnosti obžalovanému, aby nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, žalobce uvedl, že v důsledku jednání obžalovaného, který způsobil smrt jeho dcery a tchána, se u něj rozvinula duševní porucha, v jejímž důsledku byl v pracovní neschopnosti od 5. 11. 2013 do 11. 1. 2014.

2. Následně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, podle kterého lze žádost o poskytnutí peněžitě pomoci podat nejpozději do dvou let ode dne, kdy se oběť dozvěděla o újmě způsobené trestným činem, nejpozději však do pěti let od spáchání trestného činu, jinak právo zaniká. V citovaném ustanovení jsou dle žalovaného stanoveny prekluzivní lhůty, jejichž běh je na sobě navzájem nezávislý, v nichž musí být žádost u žalovaného podána (tj. ministerstvu doručena), aby ji bylo možno považovat za včasnou. Uplynutím byť i jedné z těchto lhůt právo na poskytnutí peněžitě pomoci ze zákona zaniká. K trestnému činu v projednávané věci došlo dne 4. 11. 2013, přičemž předmětná žádost byla žalovanému doručena až dne 9. 11. 2015. Z provedeného dokazování nebylo zjištěno, že by nastaly okolnosti, které by žalobci objektivně bránily ve včasné uplatnění nároku. U žalobce se sice v souvislosti s trestným činem rozvinula duševní porucha, v jejímž důsledku byl v pracovní neschopnosti od 5. 11. 2013 do 11. 1. 2014, avšak v péči psychiatra byl toliko ambulantně, nedošlo k nutné hospitalizaci, a z uvedené skutečnosti tak nelze dovodit, že by se žalobce o okamžiku vzniku újmy způsobené trestným činem objektivně mohl dozvědět později, než k datu 4. 11. 2013. Jeho právo na poskytnutí peněžitě pomoci obětem trestných činů tak zaniklo přede dnem, než byla předmětná žádost podána.
3. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že jeho nárok prekludován nebyl. Lhůta uvedená v § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů podle žalobce začala běžet až po uplynutí 3 – 4 týdnů od spáchání trestného činu, který se stal 4. 11. 2013 a při němž došlo k vraždě dcery žalobce. Žalobce byl uvedeným trestným činem silně zasažen, bezprostředně po něm začal užívat antidepresiva, postupně se dostavilo uvědomění si celé situace spočívající ve ztrátě jediné dcery. O nemajetkové újmě způsobené trestným činem se tak žalobce dozvěděl až s odstupem času. Není možné po něm spravedlivě požadovat, aby mu lhůta k uplatnění nároku dle shora uvedeného ustanovení začala běžet již v den smrti jeho dcery, jelikož v takových okamžicích nemá poškozený myšlenky na to, aby podával jakékoliv žádosti o peněžitou pomoc.

4. Žalobce dále zpochybnil okamžik skončení lhůty uvedené v § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů, přičemž poznamenal, že nebyl orgánem činným v trestním řízení ani nikým jiným poučen, že předmětná žádost musí být ve lhůtě 2 let nejen odeslána žalovanému, nýbrž mu též doručena. Předmětná žádost byla žalobcem odeslána dne 3. 11. 2015. Poštovní doručovatelka měla na uvedenou adresu (Hybernská 18, 110 00 Praha 1) zásilku doručovat 5. 11. 2015. Žalovaný má však poštu prostřednictvím dosílky přeposílanou na adresu Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, takže zásilka byla ke kontrole předložena až dne 9. 11. 2015.
5. Žalobce v žalobě odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2016 č.j. 9 A 162/2015 – 83 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016 č.j. 2 As 134/2016 – 59 a závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné také pro nepřiměřenou délku řízení a nepřiměřenou tvrdost.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zopakoval, že žalobcova žádost byla zamítnuta, protože došlo k marnému uplynutí dvouleté zákonné subjektivní lhůty stanovené v § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. K trestnému činu došlo dne 4. 11. 2013 a ve stejný okamžik se žalobce dozvěděl o tom, že mu byla způsobena újma. Předmětná žádost byla žalovanému doručena dne 9. 11. 2015. Není chybou žalovaného, že žalobce svá podání zasílal na nesprávnou adresu, když jediné sídlo žalovaného je na adrese Vyšehradská 16. 128 10 Praha 2. Pokud došlo k jakémukoliv zdržení v přepravě v důsledku této skutečnosti, nemůže jít daný následek za žalovaným. Nadto z doručované písemnosti lze vyčíst, že do depa poštovního přepravce byla zásilka doručena až dne 5. 11. 2015 (k předání písemnosti konkrétnímu poštovnímu doručovateli tedy došlo uvedeného dne). I s ohledem na tuto skutečnost nemůže námitka žalobce týkající se „dosílky“ žalovaného na adresu jeho sídla obstát. Jelikož má uplatnění práva na peněžitou pomoc charakter uplatnění hmotněprávního nároku, musí být poslední den lhůty právo uplatněno u žalovaného, tj. žádost mu musí být doručena; nestačí její podání k poštovní přepravě. Zmeškání lhůty má za následek prekluzi práva. Je tedy lhostejné, kdy žalobce podal žádost k poštovní přepravě. Za irrelevantní žalovaný označil tvrzení, že žalobce nebyl ve výše uvedeném smyslu poučen ze strany vyšetřujícího orgánu.
7. Dle žalovaného je nesporné, že trestný čin představoval pro žalobce otřesnou událost, která se bezpochyby podepsala na jeho psychice. Neztotožňuje se však s tvrzením, že počátek běhu dvouleté subjektivní lhůty je v projednávaném případě třeba posunout o 3 – 4 týdny ode dne spáchání trestného činu, neboť nemajetková újma měla žalobci vzniknout až s odstupem času. Žalobce se o trestném činu, a tedy již z podstaty věci o vzniku újmy, dozvěděl ještě týž den, kdy k trestnému činu došlo. To ostatně sám uvedl v bodu VI. předmětné žádosti. Také v žalobních tvrzeních uvedl, že byl předmětným trestným činem silně zasažen a bezprostředně po činu začal užívat antidepresiva. Z toho dle mínění žalovaného plyne, že byl zasažen bezprostředně po činu, že si toto zasažení uvědomoval a v souvislosti s ním začal, a to opět ihned po činu, užívat antidepresiva. Tvrzení, že se o vzniku nemajetkové újmy dozvěděl až s odstupem 3 – 4 týdnů od trestného činu, a to v důsledku nepříznivého psychického stavu, je tak jednoznačně nesprávné a neodpovídá dřívějším tvrzením žalobce ani zjištěním žalovaného, že žalobce se o trestném činu a o tom, že se v jeho důsledku stal osobou pozůstalou a že mu bezprostředně poté vznikla újma, dozvěděl již dne 4. 11. 2013. Pozdější datum počátku běhu subjektivní lhůty by bylo možno stanovit pouze za předpokladu, že by byl žalobce ihned po trestném činu hospitalizován, a to se stavem bezvědomí či s poruchou vědomí, která se svými projevy

rovná bezvědomí, a nemohl se tak objektivně o újmě dozvědět, jak se tomu stalo u žadatelky V. Schönvické, která utrpěla v důsledku trestného činu těžkou újmu na zdraví a jako doba bezvědomí po traumatu u ní bylo znalcem určeno období od 4. 11. 2013 do plného odtlumení, což bylo ve zdravotní dokumentaci určeno datem 30. 11. 2013. K tomu však u žalobce nedošlo. Žalovaný v této souvislosti poukázal na § 25 odst. 1 zákona o obětech trestných činů a uvedl, že s ohledem na skutečnost, že ke zhoršení sociální situace dochází zpravidla bezprostředně po spáchání trestného činu, byla zákonodárcem k uplatnění nároku stanovena prekluzivní lhůta, kterou však žalobce zmeškal. Pokud tedy žalovaný aplikovat § 30 odst. 2 uvedeného zákona, byl tento postup zcela po právu a v souladu se skutkovým stavem.

8. K namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na nepřiměřenou délku řízení a nepřiměřenou tvrdost žalovaný uvedl, že nesporně překročení lhůty stanovené v § 30 odst. 3 zákona o obětech trestných činů, nicméně tato skutečnost neměla vliv na skutková zjištění žalovaného a na právní posouzení věci, a nemohla tak způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně je tomu i v případě tvrzené nepřiměřené tvrdosti, neboť žalovaný rozhodl zcela dle zákona a v jeho intencích. Pakliže žalobci před podáním žádosti marně uplynula stanovená lhůta, není to vinou žalovaného, který v projednávaném případě postupoval zcela v souladu s příslušným právním předpisem.
9. Při ústním jednání před soudem konaném dne 27.8.2020 obě strany setrvaly na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zopakoval jednotlivé žalobní námitky a nově namítl, že zamítnutí žádosti považuje za projev přepjatého formalismu ze strany správního orgánu. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě a zdůraznil, že dle žalobce se o újmu, která mu byla trestným činem způsobena, tedy o smrti své dcery, prokazatelně dozvěděl již v den, kdy byl trestný čin spáchán.
10. Soud při jednání provedl důkaz kopií obálky, ve které byla žádost o peněžitou pomoc podána, a důkaz výpisem ze zdravotnické dokumentace žalobce za období 7.11.2013 – 10.1.2014 vyhotoveným MUDr. L. C. (č. l. 5 soudního spisu).
11. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
12. Podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů právo na peněžitou pomoc má osoba pozůstalá po oběti, která v důsledku trestného činu zemřela, byla-li rodičem, manželem, registrovaným partnerem, dítětem nebo sourozencem zemřelého a současně v době jeho smrti s ním žila v domácnosti, nebo osoba, které zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu.
13. Podle § 25 odst. 1 věty první zákona o obětech trestných činů peněžitá pomoc spočívá v jednorázovém poskytnutí peněžité částky k překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem.
14. Podle § 28 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů peněžitá pomoc se poskytne na žádost oběti uvedené v § 24 odst. 1 písm. c) v paušální částce 200 000 Kč nebo jde-li o sourozence zemřelého v paušální částce 175 000 Kč; peněžitá pomoc poskytovaná více obětem nesmí ve svém součtu přesáhnout částku 600 000 Kč; pokud by peněžitá pomoc ve svém součtu přesáhla tuto částku, částka poskytovaná každé oběti se přiměřeně zkrátí.
15. Podle § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů žádost o poskytnutí peněžité pomoci lze podat u ministerstva nejpozději do 2 let ode dne, kdy se oběť dozvěděla o újmě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

způsobené trestným činem, nejpozději však do 5 let od spáchání trestného činu, jinak právo zaniká.

16. Podle § 44 odst. 1 správního řádu řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen "žádost"), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
17. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soudu nezbylo než přisvědčit klíčovému závěru žalovaného, že v projednávané věci došlo k prekluzi žalobcova práva na poskytnutí peněžité pomoci v důsledku marného uplynutí subjektivní dvouleté lhůty pro podání žádosti, která je zakotvena v § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů.
18. Povahou lhůty k uplatnění nároku na peněžitou pomoc obětem trestných činů, které jsou osobami pozůstalými po oběti, která v důsledku trestného činu zemřela, a určením počátku a konce této lhůty se Městský soud v Praze zabýval již v rozsudku ze dne 8. 3. 2017 č.j. 8 A 23/2014 – 95, ve kterém dovodil, že *„není pochyb o tom, že subjektivní i objektivní lhůta jsou lhůtami prekluzivními, po jejichž marném uplynutí žádosti o peněžitou pomoc nelze vyhovět, přičemž správní orgány, i soud, jsou povinny k prekluzi přiblížit z úřední povinnosti, není podstatné, z jakého důvodu nebylo prekludující právo včas uplatněno, právo na peněžitou pomoc uplynutím stanovených lhůt zaniklo ex lege. Uplatnění práva na peněžitou pomoc je jednostranným hmotněprávním nárokem, a proto musela být žádost posledního dne lhůty žalovanému doručena.“* V témže rozsudku soud dospěl k závěru, že *„(p)ro počátek běhu subjektivní lhůty dle citovaného ustanovení je zásadní okamžik, kdy se žalobci dozvěděli o újmě způsobené trestným činem. Není sporu o tom, že o fyzické újmu na zdraví A. B. věděli již v den spáchání skutku, tj. dne 14. 3. 2011, nicméně orgány činné v trestním řízení šetření prováděly v březnu a dubnu 2011. Subjektivní prekluzivní lhůty týkající se peněžité pomoci za takto způsobenou újmu tedy uplynula v dubnu 2013.“* Tento závěr byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017 č.j. 6 As 93/2017 - 20, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„(p)rávní úprava skutečnost „dozvěděni se“ o újmu způsobené trestným činem nespojuje s procesním úkonem zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě, či s vyrozuměním o konání výsledku svědků, nýbrž tuto skutečnost spojuje obecně se subjektivním povědomím dotčených osob o tom, že daná újma je důsledkem jednání naplňujícího znaky trestného činu.“*
19. Žalobce je nepochybně osobou ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů, neboť jeho dcera, se kterou žil ve společné domácnosti, zemřela v důsledku trestného činu. Újma, která mu byla trestným činem způsobena, tedy spočívá ve ztrátě dcery. O tom, že jeho dcera byla zavražděna, se žalobce prokazatelně dozvěděl od své manželky již dne 4. 11. 2013, kdy došlo ke spáchání trestného činu. Tato skutečnost je zřejmá ze svědecké výpovědi samotného žalobce zachycené v protokolu o výsledku svědka ze dne 24.1.2014, který je součástí trestního spisu, jenž byl v řízení o žádosti žalovaným proveden jako důkaz. Svědecká výpověď žalobce dokládá, že si nevratné důsledky trestného činu, tedy toho, že ztratil svou jedinou dceru, žalobce uvědomil v ten samý den, kdo došlo ke spáchání trestného činu. Již dne 4.11.2013 měl tedy žalobce v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu subjektivní povědomí o tom, že jemu způsobená újma (smrt jeho dcery) byla důsledkem trestného činu. Tento závěr nemůže nijak ovlivnit skutečnost, že se u žalobce následně rozvinula akutní posttraumatická stresová porucha, začal užívat antidepresiva a na doporučení své ošetřující lékařky byl dne 16.12.2013 odeslán

na psychiatrické vyšetření, jak soud zjistil z výpisu ze zdravotnické dokumentace žalobce za období 7.11.2013 – 10.1.2014.

20. Nelze rovněž přehlédnout, že sám žalobce v žádosti o poskytnutí peněžité pomoci v bodě VI., kde měl uvést datum, kdy byl trestný čin spáchán a kdy se dozvěděl o vzniku a rozsahu škody nebo nemajetkové újmy tímto činem způsobené, uvedl jediné datum – 4.11.2013.
21. Soud tak má ve shodě s názorem žalovaného za to, že v posuzovaném případě byl dnem určujícím počátek subjektivní dvouleté lhůty k podání žádosti ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů den 4.11.2013. Dvouletá subjektivní lhůta marně uplynula dne 4. 11. 2015, tedy ještě před tím, než byla předmětná žádost žalovanému doručena (k tomu došlo dne 9. 11. 2015), a ze zákona tak došlo k zániku žalobcova práva na poskytnutí peněžité pomoci.
22. Nelze tedy přijmout tvrzení žalobce, že se o vzniku újmy, která mu vznikla, dozvěděl až s časovým odstupem 3– 4 týdnů. Žalobce touto argumentací pouze reprodukoval názor vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2016 č.j. 9 A 162/2015 – 83, který byla následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016 č.j. 2 As 134/2016 – 59. Závěry vyslovené soudy v těchto rozsudcích však nejsou na nyní projednávanou věc aplikovatelné, neboť se vztahují ke skutkově zcela odlišné věci, ve které se nejednalo o újmu způsobenou pachatelem trestného činu vraždy a žadatelka o poskytnutí peněžité pomoci byla na rozdíl od žalobce sama primární obětí (jiného) trestného činu, nikoliv tedy osobou podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů.
23. Soud pouze na okraj uvádí, že žalobce nikdo nenutil podávat žádost o poskytnutí peněžité pomoci bezprostředně poté, co byl trestný čin spáchán. Mohl tak učinit kdykoliv během zákonem stanovené lhůty dvou let, kterou soud považuje za zcela přiměřenou. Jak v tomto směru poznamenal Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 11. 10. 2017 č.j. 6 As 93/2017 - 20, *„(b)ez významu podle názoru Nejvyššího správního soudu není ani skutečnost, na kterou ostatně poukázal v odůvodnění napadeného rozsudku i městský soud, že účelem zákona o obětech trestných činů je peněžitá pomoc obětem trestných činů sloužící k překlenutí jejich zhoršené sociální situace, která nastává zpravidla bezprostředně po spáchání trestného činu. Právě s ohledem na to, že je těžko představitelné, aby byla oběť přímo zasažena trestným činem spáchaným v minulosti, byly zákonodárcem k uplatnění nároku stanoveny prekluzivní lhůty. Bylo tedy na žalobcích, aby nezmeškali uběhnutí své subjektivní lhůty.“*
24. Soud dodává, že k stejnému závěru o prekluzi žalobcova práva by musel nutně dojít i tehdy, pokud by za den doručení žádosti považoval den 5. 11. 2015, kdy měla dle slov žalobce poštovní doručovatelka žádost doručovat na adresu, kde v té době sídlil odbor odškodňování žalovaného. Z kopie obálky, ve které byla předmětná žádost o peněžitou pomoc žalovanému odeslána, soud zjistil, že žádost byla podána k poštovní přepravě dne 3.11.2015, přičemž jako adresát bylo na obálce uvedeno „Ministerstvo spravedlnosti ČR, odbor odškodňování, Hybernská 18, Praha 1, 110 00.“ Z dalšího razítka na obálce „110 07 DEPO PRAHA 702“ s datem 5.11.2015 je zřejmé, že uvedeného dne byla zásilka „doslána“ na adresu sídla žalovaného Vyšehradská 16, Praha 2, kam byla fakticky doručena až dne 9.11.2015, o čemž svědčí razítko Justiční stráže s uvedeným datem. Až toto posledně uvedené datum je nutno považovat za skutečné datum podání žádosti. V souladu s § 44 odst. 1 správního řádu bylo právě tohoto dne, tedy 9.11.2015, kdy žádost došla

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovanému, zahájeno řízení o žádosti. Vzhledem k tomu, že lhůta pro uplatnění práva na peněžitou pomoc je lhůtou hmotněprávní (její zmeškání zákon spojuje se zánikem práva), k jejímu zachování nepostačuje, je-li v rámci této lhůty žádost podána k poštovní přepravě, ale k zachování práva je zapotřebí, aby se žádost nejpozději posledního dne lhůty dostala do faktické dispozice žalovaného, tj. byla mu doručena, což se v projednávané věci nestalo.

25. Neznalost hmotněprávního charakteru uvedené lhůty, který vyplývá ze zákona, žalobce neomlouvá. K tomu lze toliko dodat, že žalobci byla v průběhu trestního řízení vedeného proti pachateli trestného činu předána základní informace pro oběť trestného činu, v níž byl v souladu se zákonem poučen o tom, že žádost o poskytnutí peněžitě pomoci lze podat u ministerstva nejpozději do dvou let ode dne, kdy se oběť dozvěděla o újmě způsobené trestným činem, nejpozději však do 5 let od spáchání trestného činu, jinak právo zaniká. O tom svědčí ve spise založená kopie žalobcem podepsaného potvrzení ze dne 24.1.2014 o převzetí poučení oběti trestného činu – základní informace, ve kterém je uvedeno, že žalobci byly ústně sděleny informace podle bodu 1) až 4) tohoto poučení a že další informace podle bodu 5) až 9) (poznámka soudu: mezi tyto další informace patří též informace o lhůtě pro podání žádosti) žalobce nežádal sdělit ústně a nebyly mu ústně vysvětleny.
26. K námitce ohledně nepřiměřené délky řízení soud konstatuje, že žalovaný skutečně nevydal napadené rozhodnutí ve lhůtě stanovené k tomu zákonem, avšak tato lhůta je toliko pořádková, a její uplynutí proto nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K namítané tvrdosti rozhodnutí soud podotýká, že zákonem stanovené lhůty k podání žádosti o peněžitou pomoc podle § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů jsou dostatečně dlouhé a jejich dodržení je zcela jistě v silách žadatelů o odškodnění. To, že žalobce s podáním žádosti vyčkával tak dlouho, až uvedenou lhůtu zmeškal, není chybou žalovaného. Zamítnutí žalobcovy žádosti je jediným možným důsledkem prekluze práva a nelze je považovat za nepřiměřenou tvrdost ani za přepjatý formalismus ze strany žalovaného.
27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší

správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.